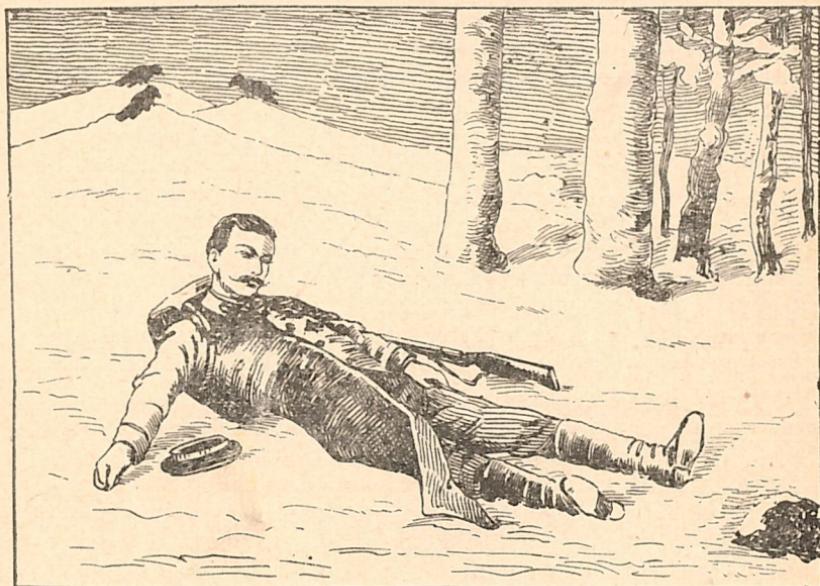

нения на изминалия денъ. Снѣжната покривка на земята, която тѣй безжалостно разтрѣвожиха въ нейната сладка зимна почивка, е изровена и набраздена съсъ слѣди отъ колела, конски копита, човѣшки крака....

Зловѣща орань! Въ тѣзи бразди сражението посъя трупове, множество трупове въ сиви шинели! Изъ прѣпълненитѣ съ трупове ями и долини стърчатъ окочанелитѣ, неподвижно протегнати рѣцѣ и крака.

Младъ войникъ лежи на снѣга съ открыто блѣдно лице, по-блѣдно отъ крушуменото сиво небе. Рѣцѣтѣ му сѫ черни отъ барутъ; шинела му разпокъсанъ като решето отъ крушуми. Младиятъ войникъ бѣше тежко раненъ въ разгара на сражението, въ най-горещата схватка, и другаритѣ му, като видѣха какъ падна той като мъртавъ на земята, помислиха че е умрѣлъ.

Но той е живъ. Събира сили и вика за помощъ. Въ отговоръ той чува само охканията и послѣднитѣ прѣдсмъртни стѣнания на други умирающи.

Слѣдъ малко, окочанѣлъ отъ студъ, измѣченъ отъ страдания, оглушенъ отъ свирнята на картечите, уморенъ отъ цѣлата тази кървава борба, войникътъ осъща не-прѣодолимо желание да се прѣдаде на сънъ или смърть; той самъ не знае какъ да нарече това тежко и чудно спокойствие, което го завладѣва.